

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΞΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργκ καὶ "Ἐστίας",

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ' καὶ δ' ἔτους εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν
καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΑΡΑΤΕΤΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ. χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΣΥΝΣΕΩΣ

7 Ὁδὸς Μουσῶν καὶ Νίκης 7
Πλατεῖα Συντάγματος.

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατηρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτα-
ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῶν χειρό-
γραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυ-
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστολ-
λούςης δὲν εἶναι δεκτά. —
Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς
τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Διὰ μεταβάλλουσαι διευθύν-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματόσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀλέξανδρος Ραγκαβῆς. — Ἡ ἀδελφὴ τοῦ Γάστρου (ὑπὸ κ. Μαρίας Ι. Θεο-
δοσιάδου). — Δὲν πταίουσι αἱ γυναῖκες (ὑπὸ δυστοχοῦς . . .). — Οἱ τριάντα
τρεῖς (ὑπὸ κ. Ἀνθίπης Παλαμήδου). — Διατὶ κλειδοκίμβαλον; (ὑπὸ δος
Σοφίας Ρεσιέν). — Ἡ Ἰνφλουέντζα. — Ἡ γυνὴ ἐκτὸς τοῦ οἴκου (ὑπὸ Φιλα-
λήθου). — Τὰ παιδιὰ καὶ οἱ μεγάλοι. — Τὰ διὰ τὸ Δένδρον τοῦ Κυριακοῦ
Σχολείου ἀποσταλέντα χρέματα. — Ἐβδομαδιαῖον δελτίον. — Βιβλία. — Συμ-
βουλαί. — Συνταγαί. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΡΑΓΚΑΒΗΣ

«Θρηνοῦμεν ἓνα νεκρὸν καὶ χαιρετίζομεν ἓνα ἀθάνατον».

Τὴν βαρυσήμαντον ταύτην φράσιν τοῦ Βίκτωρος Οὐγκώ
ἐθεωρήσαμεν ὡς τὴν μόνην κατ'ἀλλήλον, ἵνα ἐρμηνεύσῃ τὰ αἰ-
σθηματὰ μας καὶ χαρακτηρίσῃ ἐν ταύτῳ τὸν ἄνδρα, ὃν ἡ Ἑλ-
λὰς κλαίει ἀπὸ τῆς παρελθούσης Πέμπτης.

Τὸ πτωχὸν τῆς πατρίδος Πάνθεον, ἐν ᾧ ἡ φιλοπατρία καὶ
ὁ ἠρωϊσμός μόνον μέχρι τοῦδε ἀντεπροσωπεύετο, φιλοξενεῖ ἤδη
καὶ τὴν μόνην φιλολογικὴν, τὴν μόνην πνευματικὴν δόξαν τῆς
νεωτέρας Ἑλλάδος.

Ἄλλ' ὁ Ἀλέξανδρος Ραγκαβῆς δὲν ἦτο μόνον ὁ Πρύτανις
τῶν γραμμάτων καὶ τῆς σοφίας, δὲν ἦτο μόνον ὁ ἐξοχος τῶν
Μουσῶν θεράπων. Ἦτο ὁ κατ' ἐξοχὴν φιλόπατρις, ὁ κατ' ἐξο-
χὴν ἦρωες, ἐὰν τὸν τίτλον τοῦτον δικαιοῦνται νὰ φέρωσιν οἱ ἀ-
καμάτως καὶ ἐν μέσῳ ἀπογοητεύσεων καὶ πικριῶν ἀγωνιζόμε-
νοι ὑπὲρ τοῦ μεγαλείου τῆς πατρίδος.

Ἀληθὴς ἀριστοκράτης τὸ τε γένος, τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ψυ-
χὴν, ὁ Ἀλέξανδρος Ραγκαβῆς ἀπετέλει μοναδικὴν προσωπικό-
τητα, γεραιρομένην ἐξ ἴσου παρὰ τῶν βασιλέων καὶ ἰσχυρῶν
ὡς καὶ παρὰ παντὸς ἀνθρώπου τοῦ λαοῦ.

Δὲν ἐγνώριζες τὸν Ραγκαβῆν; ἔλεγε κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς

κηδείας τοῦ ἀμαξηλάτης τις πρὸς ἄλλον. Ἀλλὰ τότε δὲν γνω-
ρίζεις καὶ τὸν βασιλέα Γεώργιον.

Εἶναι χαρακτηριστικώτατὴ ἡ γνώμη τοῦ πτωχοῦ αὐτοῦ
ἀνθρώπου. Δὲν εἶναι μόνον βασιλεῖς καὶ δὲν ἐξέχουσι τῶν κοι-
νῶν ἠθῶν, μόνον οἱ φέροντες στέμματα καὶ ἀλουργίδας.
Ἄνδρες ὑπέροχοι ὡς ὁ Ραγκαβῆς, ἄνδρες δοξάζαντες τὸ ὄνομα
ὅπερ φέρουσι καὶ τὴν γῆν ἐφ' ἧς ἐγεννήθησαν εἶναι οἱ ἀληθεῖς
τῶν ἐθνῶν βασιλεῖς, οἱ ἔχοντες ὡς θρόνον τὰς καρδίας πάντων,
οἱ φέροντες ὡς πολῦτιμον διάδημα τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἐκτί-
μησιν καὶ τὸν θαυμασμὸν ὀλοκλήρων λαῶν.

Ἡ «Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν», ἥτις ἀπὸ τοῦ πρώτου ἔτους
τῆς ἐκδόσεως αὐτῆς τοιαύτης παρὰ τοῦ σεβαστοῦ ἀνδρὸς ἔτυχε
στοργικῆς καὶ ἐνθουσιώδους ἐνίσχυσεως, πενθεῖ σήμερον ἀλη-
θῆς μέγα πένθος. Δὲν θρηνοῦμεν ἐκεῖνον, ὃν ἡ Ἀθανασία ἔτα-
ξεν ἤδη ἐν τῇ χορείᾳ τῶν ἰσοτίμων αὐτῷ, ἀλλὰ θρηνοῦμεν
τὴν ἀπώλειαν ἣν ὑπέστη τὸ ἔθνος ἐπὶ τῷ θανάτῳ αὐτοῦ.

Πρὸ δεκαπενθημέρου ἔτι συγκινημένος μέχρι δακρύων διὰ
τὰς προόδους τῶν ἐν τῷ Κυριακῷ Σχολείῳ γυναικῶν καὶ θυ-
γατέρων τοῦ λαοῦ ὁ Ἀλέξανδρος Ραγκαβῆς μᾶς ἐνίσχυε, μᾶς
ἐνεθουσίαζεν, ἐπλήρου τὴν καρδίαν μας χαρᾶς διὰ τῶν ὠραίων
καὶ πατριωτικωτάτων λόγων του. Εἰς πᾶν βῆμα ἡμῶν πρὸς
τὰ ἐμπρός, εἰς πᾶσαν ὑπὲρ τῆς προόδου ἰδέαν μας ἔσχομεν
ἀείποτε ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ πολιόττιχου ἀνδρὸς κυριωτάτην
ἐνίσχυσιν καὶ αἰγίδα.

Τὸν ἐκ δάφνης στέφανον, ὃν σεβαστὴ φίλε, κατεθέσαμεν ἐπὶ
τῆς σοροῦ σου, ἄς δεχθῇ ἡ ψυχὴ σου ὡς τὸν ἐλάχιστον φόρον
τῆς εὐγνωμοσύνης οὐ μόνον ἡμῶν, ἀλλ' ἅπασι τῶν Ἑλλη-
νίδων, ὑπὲρ ὧν ὡς καὶ ὑπὲρ τῶν ὁμοφύλων σου τόσον ἀκαμά-
τως εἰργάσθης, σὺ ὁ πρῶτος τῶν ἐν Ἑλλάδι Ἑλληνικῶν Παρ-
θναγωγείων ἰδρυτῆς, σὺ ὁ τὴν προόδον τοῦ γυναικείου φύλου
τόσον ἐκθύμως ἐνίσχυσας καὶ ὑποστηρίζας πάντοτε.

Η ΑΔΕΛΦΗ ΤΟΥ ΤΑΣΣΟΥ

I

«Εν τινι ταπεινῷ οἰκίσκῳ ὑπὸ τὸν ὄρειον τοῦ Σορρέντου οὐρανόν, τοῦ ὁποῖο ἡ θεὰ μὲν ἀρκεῖ, διὰ τὴν ἐπιναφερόντην χαρὰν εἰς τὴν καρδίαν καὶ τὸ μειδιάμα εἰς τὰ χεῖλη, γυνὴ τις νεὰ εὐθυτενοῦς ἀναστήματος καὶ ἀξιοθαυμάστου καλλονῆς, καθιτάται σύνουος καὶ θελιμμένη, ἔχουσα τὸν ἀγκῶνα ἐστηριγμένον ἐπὶ τοῦ παραθύρου, τὸ δὲ βλέμμα προσηλωμένον εἰς τὴν ἐξοχὴν. Δὲν θαυμάζει οὔτε τοὺς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της καταφύτους ἐκ πορτοκαλλεῶν ἀγρούς, οὔτε τοὺς πλουσίους ἀμπελώνας, οὐδὲ τὰς ῥοδοδάφνας καὶ καταπρασίνους δρύς, ὑπὸ τὰ φυλλώματα τῶν ὁποίων κρυπτόμενα τὰ μικρὰ καλλικελάδα πτηνὰ χαριέντως παίζουσι· δὲν παρατηρεῖ τοὺς χωρικούς, οἵτινες ἐνδεδυμένοι τὰ λαμπρότερα ἐνδύματά των διαβαίνουσι τὴν πεδιάδα, οὐδὲ τὰ ἀγροτικά ἔσματά των ἀκούει.

Περὶ τίνος λοιπὸν σκέπτεται ἡ ὡραία Κορνηλία, ἡ εὐγενὴς θυγάτηρ τοῦ Βερνάρδου Τάσσου, ἡ ἀδελφή τοῦ συγγραφέως «τῆς ἀπολυτρωθείσης Ἱερουσαλὴμ.»

Σκέπτεται ἐκεῖνον, ὅστις ἀπεθανάτισε τὸ ὄνομα τοῦ Τάσσου, τὸν ἐνδοξόν, ἀλλὰ δυστυχῆ ἀδελφόν της, τὸν πάλαι μὲν ἀγαπώμενον, δοξαζόμενον καὶ τιμώμενον ἐν τῇ αὐτῇ τῆς Φερράρας, νῦν δὲ περιφρονούμενον καὶ ἀπηνῶς καταδικώμενον. Πῶς! ἀνὴρ ἐξαισίου πνεύματος κεκληρισμένος ἐν φρενοκομίῳ! Πόσον θὰ πάσχη ἡ εὐαίσθητος αὐτὴ καὶ γενναία καρδιά! Μόνη ἡ Κορνηλία τὸ γνωρίζει, καὶ διὰ τοῦτο συμπάσχει. Ἐπὶ ἐννέα ἡδὴ ἔτη μάτην ζητεῖ τὴν ἀδειαν νὰ τὸν ἴδῃ· αἱ παρηγορίαι, ἅς τῷ ἀποστέλλει δὲν φθάνουσι μέχρις αὐτοῦ, καὶ οὐδέποτε ἔσχε τὴν χαρὰν νὰ λάβῃ ἐπιστολὴν του.

Ἴδου, λέγει, ἡ εἰς τὴν μεγαλοφύϊαν ἀπονεμομένη ἀνταμοιβή! Ἡ μὲν ζωὴ ποτίζεται μὲ πικρίας, ἔρχεται δὲ κατόπιν ἡ δόξα νὰ κλεισθῇ ἐσαεὶ ἐν τῷ φερέτρῳ. Καὶ ἐν τούτοις οἱ ἔστερημένοι τοῦ θεοῦ τούτου δώρου ζωῶν εὐτυχῆς! Τοὺς ἀκούω διαβαίνοντας ὑπὸ τὰ παράθυρά μου εὐθύμως συνδιαλεγομένους καὶ γελῶντας.

Ἄλλ' ἰδοὺ εἰς βοσκός, ὅστις βαίνων κεκυφώς παρατηρεῖ τὴν γῆν. Δὲν τραγωδεῖ ἀναμφιβόλως καὶ αὐτὸς ὁ ταλαίπωρος πάσχει ὡς ἐγὼ. Τὰ φορέματά του εἶναι πλήρη κονιορτοῦ, φαίνεται κεκοπιакώς· ἀλλ' εἴαν εἶναι δυστυχῆς, τούλάχιστον εἶναι ἐλευθερός!

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ θύρα ἐκρούσθη, ἡ δὲ Κορνηλία ἐκ προαισθήματος ἀνεσκήρτησεν εἰς τοῦτο τὸ κτύπημα· ἦτο ὁ βοσκός, τὸν ὁποῖον εἶδε διερχόμενον τὴν πεδιάδα καὶ ὅστις ἐξαγαγὼν ἐκ τοῦ θυλακίου του ἐπιστολὴν, ἐνεχείρισεν εἰς τὴν ὡραία καὶ εὐγενὴ ῥωμαίαν.

— Ὁ ἀδελφός σας μὲ ἐπεφόρτισε ἐκ τῆς σκοτεινῆς φυλακῆς του, νὰ σὰς φέρω τοῦτο, λέγει μετὰ συγκινημένης καὶ τρεμουσῆς φωνῆς.

— Ὅποια χαρὰ! ἐπιστολὴ ἀπὸ ἐκεῖνον! καὶ μὲ τρέμουσαν χεῖρα ἤνοιξε τὸ χαρτίον· ἐνῶ δὲ τὸ διέτρεχε, τὰ δάκρυα ποταμῶν δὲν ἔρρεον ἐκ τῶν μελαγχολικῶν ὀφθαλμῶν της.

Πρέπει νὰ ἴδω τὸν δύστηνον ἀδελφόν μου! Πτωχός, τῶν πάντων ἔστερημένος, αἰχμάλωτος, κατασκοπευόμενος! ὦ! τῆς ἀδικίας! Ὄχι ὑπάγω νὰ εὕρω τὸν δοῦκα Ἀλφόνσον καὶ θὰ φωνάξω: δικαιοσύνην! δικαιοσύνην!

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας τὸ σκυθρωπὸν πρόσωπον τοῦ βοσκῶ

φαιδρύνεται, καὶ πλησιάζων ἀρπάζει τὰς χεῖρας της καὶ λέγει: «ὦ! μὲ ἀγαπᾷς ἀκόμη Κορνηλία! Εἶμαι ὁ ἀδελφός σου, τὸ δὲ φόρεμα τοῦτο εἶναι ἀπλῆ μεταμφίεσις· δὲν μὲ ἀναγνωρίζεις; Ἐλθέ εἰς τὰς ἀγκάλας μου.

— Τορκοῦάτε! Ἄλλ' εἶναι ἀδύνατον· καὶ ἐν τούτοις εἶσαι σύ, ναί, σύ ἀγαπητῆ μοι ἀδελφέ! Ὅποια ἀνήκουστος εὐτυχία! Σὲ ἤλευθέρωσαν ἐπὶ τέλους;

— Μὴ ὁμιλῶμεν περὶ τούτου, Κορνηλία, πάντες μὲ ἐγκατέλιπον, καὶ αὐτὴ ἡ Ἐλεονώρα. Λησμονήσωμεν τοὺς κακοὺς· μάθε μόνον ὅτι διὰ παντὸς ἐξῆλθον τοῦ δουκάτου τῆς Φερράρας καὶ τῶν φυλακῶν τῆς Νεαπόλεως· ἡ κυριεύσασά με λύπη ἤθελε μὲ καταστήσει τρελλόν, ὡφείλον ν' ἀναχωρήσω. Ἦμην μόνος ἐν τῷ κόσμῳ μὴ ἔχων οὐδένα νὰ ἐννοήσῃ καὶ συμμερισθῇ τὰς θλίψεις μου. Ἐνεδύθην τὰ φορέματα ταῦτα καὶ σοὶ ἔφερα ὁ ἴδιος τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν, διότι ἐπεθύμουν νὰ γνωρίσω, ἐάν συμπάσχεις εἰς τὰ δεινά μου. Ἐνόμιζον ὅτι καὶ σύ μὲ ἐλησμονήσας μετὰ τὴν μακροχρόνιον ἀπουσίαν μου, ἀλλὰ τὸ εἶδον, μὲ ἀγαπᾷς πάντοτε. Σύγγνωθι, Κορνηλία, εἶμαι πολὺ δυστυχῆς.

— Ἀλλὰ δὲν θὰ εἶσαι πλέον, θὰ μείνης μετ' ἐμοῦ, θὰ εἶσαι ἐλεύθερος, θὰ βλέπῃς τὸν οὐρανόν, τὴν φύσιν, πρόσωπα εὐτυχῆ· διὰ τῆς ἀφοσιώσεώς μου θὰ σὲ κάμω νὰ λησμονήσῃς τάχιστα τὸ θλιβερόν παρελθόν σου.

— Ναί, Κορνηλία, ἡ εὐτυχία εἶναι ἐδώ, εἰς τὴν πατρικὴν ἐστίαν, ἢν ἀντήλλαξα μὲ τόπον, ἐνθα βασιλεύει τὸ ψεῦδος· ἡ κολακεία, ὁ θόρυθος καὶ ἡ ἀπάτη· ἀλλὰ τώρα θὰ ζῶ ὡς ἄλλοτε μετὰ σοῦ ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ, ἐν ἣ ὑπῆρξα τόσον εὐτυχῆς.

Ἡ ἤρεμος, γλυκεῖα καὶ πλήρης ἐλευθερίας ζωὴ ἐπέδρασαν ἐπὶ τοῦ ἀσθενοῦς πνεύματος τοῦ ποιητοῦ, διότι ἡ ὑπὸ τοσοῦτων κόπων καὶ κακουχιῶν κλονισθεῖσα ὑγεία του ταχέως ἀνέλαθεν. Ἡ Κορνηλία ἔχαιρεν ἐπὶ τῇ μεταβολῇ ταύτῃ καὶ ἐνόμισεν ὅτι πάντα πλέον παρῆλθον. Πλὴν φεῦ! Αἱ ἐλπίδες της ἐματαιώθησαν, διότι ὁ ἀτυχῆς ἀδελφός της, ἀνδιόξασ τὴν εὐτυχίαν καὶ γαλήνην τὴν ὁποίαν πρὸ πολλοῦ ὠνειρεύετο, κατελήθη ὑπὸ τῆς προτέρας μελαγχολίας, ἦν παντὶ τρόπῳ προσεπάθει νὰ ἀποκρύψῃ ἀπὸ τὴν Κορνηλίαν.

Ἀνησυχὸς καὶ ρεμβῶδης, ἀπέφυγε τὴν μετὰ τῶν ὁμοίων του ἀναστροφὴν, καὶ πάντοτε μόνος περιεπλανᾶτο ἀνὰ τοὺς ἀγρούς. Ἡ μεγαλοφύϊα του καθίστα αὐτῷ ἀνυπόφορον τὴν ἡσυχον καὶ μονότονον ἀγροτικὴν ζωὴν ὠμοιάζε πρὸς πτηνῶν τῶν ὑψηλῶν καὶ ἀποτόμων βράχων, περιωρισμένον ἐν κλωθῶ καὶ ἠναγκασμένον ν' ἀποθάνῃ μακρὰν τῶν τρικυμιῶν καὶ τοῦ σάλου τῶν τεραστίων τοῦ Ὁκεανοῦ κυμάτων.

Τέλος ἡμέραν τινὰ ἡ στενοχωρία του ἐκορυφώθη καὶ ἀπεφάσισε ν' ἀναχωρήσῃ κρυφίως, τῇ δὲ ἐπαύριον τῆς ἀναχωρήσεώς του ἡ Κορνηλία εὗρεν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐπιστολὴν ἀνοικτὴν παριέχουσαν τάδε: «Συγχώρησον τὸν δύστηνον ἀδελφόν σου, τὸν ὁποῖον ἡ δυστυχία παρακολουθεῖ πανταχοῦ, καὶ ὑπ' αὐτὴν τὴν φιλόξενον στέγην, ἥτις τῷ προσφέρει ἄσυλον. Εἶσαι γενναία καὶ δὲν ἐφοβήθης τὴν εἰμαρμένην σου, ἀλλ' ἐγὼ δὲν θέλω νὰ ἐπισύρω τὴν αὐτὴν ἀρὰν καὶ ἐπὶ σέ. Ὑγιαινε διὰ παντὸς Κορνηλία, θ' ἀκολουθήσω τὴν οἰκτράν τύχην μου. Πάντοτε θὰ ἔχω τὴν γλυκεῖαν τῆς ἀφοσιώσεώς σου ἐνθύμησιν, ἥτις θὰ μὲ παρηγορῇ ἐνίοτε, ἐάν ὑπάρχῃ παρηγορία εἰς τὰ δεινά μου. Ἔσο ἡλόγημένη ἀδελφή μου, ὑγιαινε.»

Ὁ Τάσσο ἀνεχώρησε, καὶ τὸ τελευταῖον τοῦτο χαιρέ κατεσπάρτατε τὴν καρδίαν τῆς Κορνηλίας. — Ἀλλὰ τίς τώρα

θὰ εὐσπλαγχνισθῇ, τίς θ' ἀγαπήσῃ ἐκεῖνον, ὅστις ἔχει ἀνάγκην τὴν τῆς περιθάλψεως; Τίς θὰ ἐννοήσῃ τὴν ποιητικὴν, τὴν ἐνθουσιώδη καὶ εὐαίσθητον ταύτην καρδίαν, τὴν πλήρη ἀρχαϊκῆς εὐθύτητος, τὴν ὁποῖαν τὸ ψεῦδος ἡ ἀδικία καὶ ἡ βία κατέστρεψαν ἀδικον καὶ ὑποπτον; Ποῦ θὰ ὑπάγῃ; Εἰς τὴν αὐτὴν τῆς Φερράρας νὰ ριθθῇ καὶ πάλιν εἰς τὰς χεῖρας τῶν δικωτῶν του; Εἰς ταύτην τὴν σκέψιν ἡ Κορνηλία ἐφρίξεν.

— Ὁχι, λέγει, θὰ τὸν ἐμποδίσω νὰ τρέξῃ ἐκ νέου πρὸς τὴν δυστυχίαν του.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Μαρία Ἰ. Θεοδοσιάδου

ΤΙ ΠΤΑΙΟΜΕΝ ΗΜΕΙΣ ΕΑΝ Ο ΟΙΚΟΣ ΜΕΤΑΒΑΛΛΕΤΑΙ ΕΙΣ ΚΟΛΑΣΙΝ

Ἐν τῷ φύλλῳ τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος ἐδημοσιεύθη ἀρθρίδιον, ἐν ᾧ λέγεται, ὅτι ὀφείλομεν νὰ ἀποσπῶμεν, εἰ δυνατόν, τὴν χολὴν μας, ὅπως ἀποφύγωμεν τὰς ἐν τῷ οἴκῳ δυσἀρεσκείας καὶ σκηνῆς.

Ἄς μᾶς ἐπιτρέψῃ ἡ ἀρθρογράφος νὰ τῇ παρατηρήσωμεν ὅτι δὲν εἴμεθα ἡμεῖς αἱ προκαλοῦσαι τὰς σκηνὰς καὶ ἐριδὰς ἐν τῷ οἴκῳ. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁ ἀνὴρ ἄρχεται πάντοτε πρῶτος χειρῶν ἀδικῶν.

Ἐνυμφεύθη μὴ μὲν πρὸ ἐξαμήνου. Ὁ σύζυγός μου εὐθὺς μετὰ τὸν πρῶτον τοῦ γάμου μας μῆνα, ἤρχισε νὰ προτιμᾷ τὴν συναστροφὴν τῶν φίλων τοῦ μᾶλλον ἢ τὴν ἰδικὴν μου. Τὸ καρφυνεῖν, αἱ παλαιαὶ του σχέσεις κατέχουσι τόσην θέσιν ἐπὶ τοῦ βίου του, ὥστε δὲν τῷ μένει καιρὸς δι' ἐμέ.

Πόσην πληξὴν καὶ ἀνίαν ὕφισταμαι κατὰ τὰς μακρὰς ταύτας τοῦ χειμῶνος ἐσπέρας, ἅς μόνη διέρχομαι, πόσην πικρίαν αἰσθάνεται ἡ ψυχὴ μου διὰ τὴν πρόωρον ταύτην ἐγκατάλειψιν θὰ ἐννοῇ καλῶς πᾶσα γυνὴ, εὐρεθεῖσα εἰς τὴν αὐτὴν μὲ ἐμὲ θέσιν.

Καὶ ἐν τούτοις οὐδὲν παράπονον, οὐδεμίαν πικρὰ λέξιν ἐξῆλθε μέχρι τοῦδε τοῦ στόματός μου. Βεβαίως δὲν εἶμαι εὐθυμὸς καὶ εὐχαριστημένη, ἀλλ' οὔτε μειδιάμα εὐτυχίας πλανᾶται πλέον ἐπὶ τῶν χειλέων μου, ὡς ἄλλοτε. Ἄλλ' ἀδιάφορον! Ὁ κ. σύζυγός μου δὲν ἐννοεῖ, ὡς λέγει τὰς ρομαντικὰς αὐτὰς καὶ μελαγχολικὰς διαθέσεις μου. Χθὲς μάλιστα μοὶ παρεθῆρε ὅτι ἔπρεπε νὰ εἶμαι ἀπολύτως εὐτυχῆς. Πῶς! ἔλεγε. Μικρὰ δὲν ἔχομεν ἀκόμη, ἵνα σὲ κουράζω καὶ ἀπασχολοῦν. Τὰ μέσα ἔχομεν ἄφθονα, ὥστε νὰ μὴ σοὶ λείπη τίποτε. Ἐχεις ὡραίας ἐσθῆτας καὶ ὡραιότερα κοσμήματα, τί σοὶ λείπει λοιπόν;

Ἐάν ἀντ' ἐμοῦ ἦτο ἄλλη ὀλίγον ἀποτομωτέρα, ὀλίγον ἀνυπόμονος καὶ ἀπεφάσιζε νὰ τῷ δώσῃ ἐν καλὸν μάθημα, νὰ τῷ εἶπῃ ἅπαξ διὰ παντὸς ὅτι ἡ εὐτυχία δὲν ἐγκείται εἰς τὰς ἐσθῆτας καὶ τὴν ἀεργίαν καὶ τὴν καλὴν τροφήν, ὅτι ἡ ἐγκατάλειψις ἐν ἣ ζωὴ καθιστᾷ τὸν βίον μου ἀβίωτον, ἐάν τῷ εἶλεγον ὅτι εἶναι ἐγωιστής, ὅτι θεωρεῖ τὴν γυναῖκα ὡς ὄν κοῦρον ἢ μωρόν, ἐνῶ αὐτοὶ οἱ οὕτω μεταχειριζόμενοι μας εἶναι τοιοῦτοι, θὰ εἶχον ἀδικον;

Καὶ ὅμως δὲν εἶπον τίποτε. Ἄλλ' ἐκεῖνος ἐνόμισε καλὸν νὰ μοὶ δώσῃ καὶ ἐν μάθημα ἠθικοποιήσεως. Ἐχεις διαβάσει μυθιστορήματα, μοὶ εἶπε, καὶ αἰσθάνεσαι ἴσως τὴν ἑλλειψιν ἰσπότητος τινός, ὅστις θὰ διήρχετο τὰς ὥρας του γονυκλυτῆς πρὸ τῶν ποδῶν σου.

Ἔθρον ἐπὶ ἐγκαταλείψω, ὡς βλέπετε. Καὶ ὅμως τίς οἶδε, ἐάν ὁ σύζυγός μου δὲν κάμῃ ἀληθῶς τὸν ἱσπότην πρὸς ἡθικοποιούς ξένας ἢ γυναῖκας ἐλαφρῶν ἡθῶν, κατὰ τὰς μακρὰς ἐσπερινὰς ὥρας ἅς διέρχεται μακρὰν τοῦ οἴκου.

Ἐρωτῶ ἤδη τὴν ἀρθρογράφον σας, τίς ρίπτει πρῶτος τὸν σπόρον τοῦ σκανδάλου, τίς δίδει ἀφορμὴν εἰς σκηνὰς καὶ ἐριδας, τίς μεταβάλλει τὸν οἶκον εἰς κόλασιν, ὁ ἀνὴρ ἢ ἡ γυνὴ;

Καλὸν θὰ ἦτο νὰ μὴ ἐνισχύωμεν τὸν ἄνδρα εἰς τὰς κακὰς του ἐξεις, ἀπαιτοῦσαι καὶ ἡμεῖς ἀκόμη αἱ γυναῖκες ὅλας τὰς θυσίας, ὅλην τὴν αὐταπάρησιν, ὅλην τὴν ἀνεξικακίαν, ὅλην τὴν ὑπομονὴν ἐκ μέρους τῆς γυναικός. Καλὸν θὰ ἦτο νὰ ἀπαιτῶμεν θυσίας παρ' ἐκείνων, οἵτινες ἔχουσι πάντα τὰ δικαιώματα καὶ τὰς παραδόσεις καὶ τοὺς νόμους καὶ τὰς προλήψεις ὑπὲρ ἐαυτῶν. Καλὸν θὰ ἦτο ἡ «Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν», ἀψηφούσα τὴν μῆνιν τῶν ἀνδρῶν νὰ ταχθῇ δίκαιος καὶ ἀμερόληπτος συνήγορος τοῦ γυναικεῖου φύλου, θέτουσα φραγμὸν εἰς τὴν αὐθαίρεσίαν καὶ τὸν ἐγωισμόν, εἰς ὃν ὀφείλεται ἡ ὀσμῆραι παρατηρουμένη καὶ ἐπιτεινομένη ἔκλυσις τῆς Ἑλληνικῆς οἰκογενείας.

Μία δυστυχῆς.

Σ. Σ. Ἡ «Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν» ὑπῆρξε πάντοτε θερμοπάτη συνήγορος τῆς γυναικός. Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον θέλομεν ἀπαντήσῃ διὰ μακρῶν εἰς τὰς ἀνω παρατηρήσεις.

ΟΙ ΤΡΙΑΚΟΝΤΑ ΤΡΕΙΣ

(Ἀφιερῶται πρὸς τοὺς κ.κ. Ἀξιωματικοὺς τοῦ κατὰ Ἐθρὰν στρατοῦ μας)
Τὸ Μέγες εἶχεν ἀλωθῇ. Οἱ Πρώσοι εἶχον καταστήσει γνώστον εἰς τοὺς ἀξιωματικούς τοῦ αἰχμαλωτισθέντος στρατοῦ ὅτι ἐκεῖνοι ἐξ αὐτῶν, οἵτινες θὰ εἶδον τὸν λόγον τῆς τιμῆς των νὰ μὴ λάβωσι ποτὲ πλέον τὰ ὄπλα ἐναντίον τῆς Γερμανίας, θὰ ἀφίεντο ἐλεύθεροι.

Οὕτω τινὲς ἔτυχον τῆς ἐλευθερίας των. Μεταξὺ ἐκείνων, οἵτινες ἠρήθησαν νὰ ἀναλάβωσι τὴν τοιαύτην ὑποχρέωσιν πολλοί, κατορθώσαντες νὰ δραπετεύσωσιν, ὑπήγον καὶ ἐπολέμησαν ἐκ νέου εἰς τὰς τάξεις τῶν ἐκ τοῦ προχείρου καταρτισθέντων σωμάτων μας, ἀλλ' ἐμειναν τριακόντα τρεῖς, οἵτινες καθείρχθησαν εἰς φρουρίον τι ἐν Σιλεσίᾳ.

Διαρκουσῶν ἐξ μακρῶν τοῦ χειμῶνος μηνῶν, οἱ τριακόντα τρεῖς οὗτοι ἀξιωματικοὶ ὑπέστησαν τὴν σκληρὰν βία τῆς ἐν μέσῳ τοῦ νικητοῦ αἰχμαλωσίας. Οὐδέποτε ἐζήτησαν τὸ παραμικρόν, καὶ ἔζησαν ἐκεῖ τὴν ζωὴν τῶν στρατιωτῶν ἐκείνων, ἀπέναντι τῶν ὁποίων εἶχον πολεμήσει. Οὐδὲ ἅπαξ τοῖς ἐπετρέπη νὰ ἐξέλθωσι τοῦ φρουρίου, καὶ τὸ συσσίτιον τοῦ στρατιώτου προσεφέρετο αὐτοῖς καθ' ἐκάστην.

Ἀλλὰ καὶ οὗτοι πῶς ἐξεδίκοντο διὰ τῶν σαρχασμῶν των! Πόσον υπερήφανοι καὶ πλήρεις περιφρονησεως ἐδείκνυντο εἰς τὰς πρὸς τοὺς δεσμοφύλακὰς των σχέσεις των.

Ἐπῆρξε μεταξὺ αὐτῶν εἰς γέρον λαχαγὸς τῆς φρουρῆς τῶν εὐζώνων, ὁ Γέρο Λαυρέντιος, ὡς τὸν ἀπεκάλουσιν οἰκειῶς... Τὸ στῆθος ἔχων κατάφορον ἐκ παρασήμων, τὰ ὅποια διαρκῶς ἔφερον ἀνηρητὰ μετὰ τινος ἐπιδειξεως (ἐν Γαλλίᾳ δὲν ἔφερον ἢ τὸν μικρὸν σταυρόν, ἐκτὸς μόνον κατὰ τὰς ἐπισημοὺς ἑορτάς ἢ τὰς ἡμέρας τῶν παρατάξεων), ὁ γερναῖος οὗτος παλληκαρῆς, ὅστις ἀπὸ ἀπλοῦ στρατιώτου εἶχε φθάσει μέχρι τοῦ βαθυμοῦ του, εἶχε βρέξει μὲ τὸ αἷμά του ὅλα σχεδὸν τὰ πεδία τῶν μαχῶν, εἰς ἃ ἡ Γαλλία πρὸ εἰκοσαετίας εἶδε δοξαζόμενον τὸ ὄνομά της. Ἐπρόκειτο νὰ ζητήσῃ τὴν ἀπόταξιν του ὅτε ἐξερράγη ὁ τελευταῖος πόλεμος.

Κατὰ τὴν παράδοσιν καὶ αὐτὸς ὁμοίως εἶχεν ἀρνηθῆ νὰ δώσῃ τὸν λόγον του καὶ οὕτω εἶχε συμμερισθῇ τὴν τύχην τῶν συντρόφων του.

Καθημερινῶς εἶδεοντο τὴν ἐπίσκεψιν Πρώσου τινός ἀξιο-

ματικού στελλομένου υπό του στρατιωτικού διοικητού. Ὁ αξιωματικός οὗτος ἤρχετο νά ἐρωτήσῃ περί τῆς υἰείας των, διεβεβαίου δ' αὐτούς ὅτι ἦν πρόθυμος νά διαβιβάσῃ οἷαν δήποτε αἰτησίαν των, ἀλλ' ἀγώνες ἀγονοί! Οὐδεὶς ἀπάντα εἰς τὰς κατ' εὐθείαν πολλάκις γενομένας αὐτοῖς ἐρωτήσεις, οὐδὲ ἐζήτει τὴν ἐλαχίστην χάριν! Διήρχοντο τὸν καιρὸν των καπνίζοντας καὶ χαρτοπαίζοντες. «Ὡ τὰ ἀτελεύτητα ἐκεῖνα παιγνίδια! ἐπὶ ἐξ ὅλων μῆνας, ἀπὸ πρῶις μέχρις ἐσπέρας!

Ὄταν ὁ αξιωματικός εἰσῆρχετο, αἱ συνδιαλέξεις καὶ τὰ παιγνίδια ἐξηκολούθουν, μετὰ τινος μάλιστα ἐπιτηδεύσεως.

— Εὖρες τὴν σοῦπαν καλήν; ἤρώτα ὁ εἰς τὸν ἀπέναντι σύντροφόν του.

— Μάλιστα διὰ χοίρους! ἦτον ἡ ἀπάντησις τοῦ ἐτέρου γενομένη μεγαλοφώνως, ὥστε ν' ἀκουσθῆ.

Ἀπαξ ὁ αξιωματικός ἀπεπειράθη νά ζητήσῃ φωτὶν ἀποταθεῖς πρὸς ἓνα τῶν αἰχμαλώτων. Οὗτος χωρὶς νά ἀρθρώσῃ λέξιν τῷ ἔτεινε τὸ σιγάρον του, ἀλλ' ἀμέσως κατόπιν ἔρριψεν αὐτὸ κατὰ γῆς.

Παραλείπω καὶ ἐκ τῶν μᾶλλον ἀξιοσημειώτων...

Ὁ Λαυρέντιος, ὅπως ἀντιθέτως πρὸς τοὺς φίλους του, προσηλοποιεῖται τὴν μεγαλειότητα εὐγένειαν πρὸς τὸν ἐν λόγῳ αξιωματικόν, ὅστις ἔλεγεν ἐξετέλει ἀπλῶς τὴν ὑπηρεσίαν του.

Συχνάκις καὶ μετ' ἀβρότητα ἐκφράσεων, ἦν δὲν θά ἤδύνατο τις νά μαντεύσῃ ὑπὸ τὸ τραχὺ αὐτοῦ περικάλυμμα προσεπάθει νά δικαιολογήσῃ τοὺς σύντροφους του.

Οὗτοι ὅμως πλέον ἢ ἀπαξ ἐζήτουν νά τὸν ἀποτρέψωσιν ἀπὸ τοῦ νά κάμῃ τὰς ὑπὲρ αὐτῶν ἀποπειράς ταύτας, ἄς ἐθεώρουν ταπεινωτικὰς διὰ τὰς λευκάς του τρίχας! Ἄλλ' οἱ λόγοι των οὐδεμίαν εὐρισκὸν ἠχώ παρ' αὐτῷ, θά ἔλεγέ τις ὅτι πρὸ παντός οὗτος ἔτρεψε καὶ ἐφοβείτο μὴ ἐκληφθῆ ὡς κακοαναθεραμμένος.

Μετ' ὅλην τὴν φροντίδα, ἦν οἱ Πρώσοι ἐλάμβανον πάντοτε νά πληροφοροῦσιν τακτικῶς τοὺς αἰχμαλώτους των περὶ τῶν νέων συμφορῶν μας, οὐδὲ ἀπαξ κατώρθωσαν νά τοὺς ἴδωσι συντετριμμένους. Ὅθι ἐνόμίζε τις αὐτοὺς ἀπροσηλάστους τοῦ λοιποῦ εἰς πᾶσαν συγκίνησιν. Ὄταν ἡ πόλις τῶν Παρισίων παρεδόθη, οἱ Γερμανοὶ ἐώρτασαν θορυβωδῶς τὴν νίκην ταύτην καὶ ἀπειρία σημάτων ἐκυμάτισε πάραυτα ἐξ ὅλων τῶν παραθύρων τοῦ φρουρίου.

Ἡ θεὰ τοσαύτης ἀγαλλιίσεως διήγειρε τὴν ἀγανάκτησιν τῶν τριάκοντα τριῶν καὶ εἰς τούτων ἠνοιξεν ἀθροῦδως τὸ ἐσπέρας ἐν παραθύρῳ καὶ ἐπρίονισε τὸ κοντάρι μὴς σημαίας, ἣτις ἐπέσει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἐνός τῶν φρουρῶν.

Τὸ πρᾶγμα προῦκάλεσε μέγαν πάταγον καὶ μικροῦ δεῖν νά λάβῃ τραγικὴν λύσιν.

Οἱ ἀνώτεροι ἐπεθύμουν νά δώσωσιν ἐν καλὸν μᾶθημα ὡς ἐκ τούτου διετάχθη αὐστηρὰ ἀνάκρισις. Ἐπρεπε νά εὐρεθῆ ὁ ἐνοχος.

Οὐδεὶς ἐννοεῖται ἀνεκαλύφθη, μ' ὅλας τὰς περὶ γενικῆς τιμωρίας ἀπειλάς.

Τὰ αὐστηρὰ μέτρα, τὰ ὅποια ἀπερασίστη νά λάβωσι προσλήφθησαν χάρις καὶ τὴν φορὰν ταύτην εἰς τὰ διαβήματα τοῦ Λαυρεντίου, ἀλλ' αἱ ἀνόητοι ἀστειοότητες τῶν φίλων του τὸν ἔκαμον νά ζῆ ἐν διηνεκεῖ ἀγωνία.

Ἐπολλαπλασιαζεν ἑαυτὸν, μετέβαιναν ἀπὸ τοῦ ἐνός εἰς τὸν ἕτερον, παροτρύνων αὐτοὺς νά πραῖνῶσιν, καθικέτευε τὴν γερμανικὴν ἐξουσίαν νά μὴ βλέπῃ εἰς ὅλα αὐτὰ ἢ παιδαριώδη περᾶγματα, ἅτινα καθίστα πως συγγνωστὰ ὁ ἐκνευρισμὸς τῆς

φουλακῆς: «μὴ προσέχετε εἰς αὐτοὺς, ἔλεγεν, ἡ δυστυχία τοὺς παροξύνει.»

Ἡ μεσολάθησίς του ἐντούτοις διήγειρε τὴν ἀγανάκτησιν τῶν συντρόφων του ἡμέρα τῆ ἡμέρᾳ πλείοτερον καὶ πολλάκις τὸ εἶπον εἰς αὐτὸν καὶ διὰ λίαν ἀποτόμου μάλιστα τρόπου!

Πρῶϊαν τινά, περὶ τὴν δεκάτην ὥραν, ἐξεπλάγησαν ἀκούσαντες ἐν τῷ διαδρόμῳ, ὅστις ὡδήγει εἰς τὸ δωμάτιόν των, θόρυβον ρυθμικῶν βηματικῶν καὶ κλαγγῆν ὄπλων καὶ ξιφῶν. Πάραυτα τὸ παίξιμον τῶν χαρτιῶν διεκόπη.

Τίς ἄρᾳ γε ἤρχετο οὕτω μετ' ἐνοπλον δύναιμι: Παράδοξον τῶντι, εἶπεν εἰς τούτων. Τί συμβαίνει λοιπὸν σήμερον; Οὐδεὶς ἔλαβε καιρὸν ν' ἀπαντήσῃ, διότι ἡ θύρα ἠνοιχθῆ ἐν τῷ ἅμα, ἀφίνουσα ἐλευθέραν τὴν εἰσοδὸν εἰς ἀπόσπασμα στρατιωτῶν, οἵτινες παρετάχθησαν ἐκατέρωθεν εἰς γραμμὴν παρουσιάζοντες ὄπλα.

Ὁ στρατηγὸς διοικητὴς τοῦ φρουρίου συνοδευόμενος ὑφ' ὅλου αὐτοῦ τοῦ ἐπιτελείου ἐν μεγάλῃ στολῇ εἶχεν εἰσελθεῖ. «Κύριοι, εἶπεν οὗτος ἔχω καλὴν εἰδήσιν νά σᾶς ἀναγγεῖλω: Ἡ εἰρήνη ὑπεγράφη. Εἰσθε ἐλεύθεροι! Πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς σας ὁμως ἠθέλησα νά ἔλθω αὐτοπροσώπως νά σᾶς ἀποχαϊρετήσω, διότι ἔχω κατὰ νά σᾶς εἶπω. Ἐχὼ νά σᾶς ἀπευθύνω, Κύριοι, ἐν μέγᾳ φιλοφρόνημα καὶ μίαν μικρὰν ἐπίπληξιν.

Ἀρχίζω ἀπὸ τὸ φιλοφρόνημα: Ἐθαύμασα, ὅλοι ἐθαυμάσαμεν ἐνταῦθα τὴν δύναμιν τοῦ χαρακτήρος σας καὶ τὴν φιλοπατριάν σας. Μ' ὅλας τὰς καταστροφὰς καὶ ἠττας του ἐν ἔθνος δύνανται νά ὑπερηφανεύηται ἔχον ἀξιωματικούς, οἱοῖ εἰσθε ὑμεῖς.

Δὲν ἐπίστευον, Κύριοι, ὅτι ἠθέλετε ὑποστῆ μέχρι τέλους τὴν ὀδυνηρὰν ταύτην αἰχμαλωσίαν, χωρὶς νά ἀποταθῆτε εἰς τὴν ἐξουσίαν μου καὶ μοι αἰτήσητε ἐλάφρυνσιν τινὰ τῆς θέσεώς σας, ἦν μετὰ πάσης προθυμίας ἤθελον παραχωρήσει ὑμῖν. — Ἀκόμη μίαν φροῶν, σᾶς θαυμάζω, καὶ ἡ διαγωγὴ ὑμῶν εἶναι ἀξία τῶν μεγαλητέρων ἐπαίνων.

Ἀφ' οὗ ἐσιώπησεν ἐπὶ τινὰς στιγμάς, καθ' ἃς ἐφάνη συγκεντρῶν τὰς σκέψεις του ὁ στρατηγὸς ἐξηκολούθησεν.

— Ἡ μικρὰ ἐπίπληξις εἶναι ἡ ἐξῆς.

Ἐνομίζον πάντοτε, Κύριοι, ὅτι τὸ καθῆκον καὶ ἡ εὐγένεια τῶν τρόπων ἠδύνατο νά συμβαδίζωσιν καὶ ὅτι ἄνδρες τῆς ἀξίας σας οὐδέποτε ἤθελον παρασυρθῆ εἰς τὸ νά διαπράξωσι πράγματα, νά προσφέρωσι λόγους—οἵτινες ἠδύνατο νά σᾶς στοιχίσωσι πολὺ ἀκριβᾶ—οὐδὲ νά ἐπιδεικνύωσι πρὸς τὸν ἀξιωματικόν, ὅστις ἤρχετο νά λάβῃ τὰς διαταγὰς σας περιφρόνησιν, τὴν ὁποίαν ἡ πρὸς ὑμᾶς συμπεριφορὰ του καθίστα ἐντελῶς ἀδικαιολόγητον.

Εἰς μόνος μεταξύ ὅλων ὑμῶν, Κύριοι, καὶ αἰσθάνομαι ἀληθῆ εὐχαρίστησιν ἀνομολογῶν τοῦτο ἐνώπιόν σας, ὅπως τῷ ἀπονεύω τὸν εἰς αὐτὸν ὁρεϊζόμενον φόρον τιμῆς, εἰς μόνος ἐγνωρίσε νά συνδυάσῃ τὰς δύο αὐτὰς μεγάλας ἀρετάς, περὶ ὧν ὠμίλησα ἀνωτέρω. — Ὁ πλήρης τάκτ ἀνὴρ οὗτος δὲν ὑπῆρξεν ὀλιγώτερον ὑμῶν μέγας ἐν τῇ δυστυχίᾳ καὶ τούτου ἕνεκα ἐπιθυμῶ πρὸ τοῦ χωρισθῶμεν νά τῷ δώσω ἐνταῦθα καταφανεστάτον δειγμὰ τῆς πρὸς αὐτὸν ἐκτιμήσεώς μου.

— Λογαγέ Λαυρέντιε, σᾶς ζητῶ τὴν τιμὴν νά σᾶς θλίψω τὴν χεῖρα! !

— Ποτέ!!! ἀνέκραξεν οὗτος ὀπισθοδρομῶν ἐν ἀγανακτήσει, φοβερὸς, μετ' ἐκνευρισμοῦ τὰς πυγμάς.

— Ὁ στρατηγὸς ὠχρίασεν ἐλαφρῶς, τὰ χεῖλη του συνεσπίχθησαν, ἀλλ' οὐδεμίαν ἐπρόσθεσε λέξιν.

— Εὖγε! Λαυρέντιε, εἶπεν εἰς τῶν τριάκοντα τριῶν ριπτόμενος εἰς τὸν τράχηλόν του καὶ, ὄλων τῶν λοιπῶν μιμουμένων τὸ παραδειγμὰ του, ἔλαβε χώραν τότε ἐναγκαλισμὸς συγκινητικώτατος διὰ πάντα, ὅστις θά ἤδύνατο νά ἰδῆ τοὺς ἀνδρείους τούτους, τοὺς ἰσχνοὺς καὶ ὠχροὺς, τῶν ὁποίων αἱ στολαὶ ἐπιπτον εἰς ῥάκη καὶ οἵτινες μετ' ἀκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνεγνώριζον ἐπὶ τέλους τὸ ἀληθὲς μεγαλεῖον, ὅπερ ἐνέκλειεν ἡ καρδιά τοῦ συντρόφου των.

Ἐνώπιον τῆς σκηνῆς ταύτης οἱ Γερμανοὶ ἀξιωματικοί, εὐθυτενεῖς, ἀνεπίληπτοι, εἶχον φέρει τὴν χεῖρα εἰς τὴν προσωπίδα τῆς περικεφαλαίας των καὶ ἔμενον οὕτω σιωπηλοὶ καὶ ἀκίνητοι ἐν τῇ στάσει τοῦ στρατιωτικοῦ χαιρετισμοῦ.

— Ὅθι ἀναχωρήσῃτε ἀπόψε, Κύριοι, εἶπεν ὁ στρατηγὸς ἀποσυρόμενος.

— Υἱαίνοιτε.

— Ζήτω ἡ Γαλλία! — ἀνέκραξαν καὶ οἱ τριάκοντα τρεῖς διὰ μῆς καὶ μόνης φωνῆς.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ). Ἀνθόπη 1. Παλαμῆδη

ΔΙΑΤΙ ΠΡΟΤΙΜΑΤΑΙ ΤΟ ΚΛΕΙΔΟΚΥΜΒΑΛΟΝ

Ἦτο Κυριακὴ καὶ ἐγὼ καθημένη πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου ἐμελέτων τὸ μᾶθημά μου. Εἶχον ἐκμάθει τὸν στρόβιλον «Dolore» τοῦ δαιμονίου Emile Waldteufel, τοῦ ὁποίου ἡ μουσικὴ μετ' ἐκείνη μιχαίτατα, προσηλωμένη δὲ ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὰ κατέχοντά με ἰδέα αἰσθήματα, οὐδὲ ὅπως εἶχον συνειδησῆ τῶν περὶ ἐμὲ συμβαινόντων. Αἶθνης στεναγμὸς πλησίον μου ἀκουσθεῖς μ' ἐξήγαγε τῆς βέμβης μου ἔστρεψα πεφοβισμένη ὀλίγον. εἶναι ἀληθές, διότι ἐνομίζον ἑμαυτὴν μόνην, πλὴν εὐθύς διεσκεδάσθη ὁ φόβος μου ὁ στεναγμὸς προήρχετο ἐκ γνωστῆς κόρης, πτωχῆς ἀλλὰ τιμιωτάτης οἰκογενείας, ἣτις ἤρχετο ἐνίστοι νά πωλήσῃ τὰ τρίχαπτα, τὰ ὅποια αὐτὴ καὶ ἡ ἀδελφὴ τῆς ἐπλεκον.

Ἡγέσθην ἀμέσως καὶ γελώσα διὰ τὴν ταραχὴν μου, καθήσυχασα καὶ ἐκείνην ἥτις, ἰστατο τεθορυβημένη καὶ περιλυπὸς διὰ τὸν φόβον, ὁν ἀκουσίως μοι ἐνέπνευσεν. Ὑπέβασα ὅτι, ἰδοῦσά με παίζουσαν, ἐστέναζε διὰ νά μοι ἀναγγεῖλῃ τὴν παρουσίαν τῆς, πλὴν ἠπατώμην. Ἀφ' οὗ παρετήρησα τὰ τρίχαπτα καὶ ἐξέλεξα μερικά, διὰ νά τὴν ἐνθαρρύνω μᾶλλον ἢ διότι εἶχον ἀνάγκην μεγάλην αὐτῶν, ἐκείνη, μετὰ προφανοῦς συγκινήσεως μετ' ἐπείσεσε νά παίξω, εἰ ἰδύνατόν, ὀλίγον διὰ νά ἀκουσθῆ. Ἐπαίξα καὶ ἐντύπωσιν μεγάλην μοι ἐνεποίησεν ἡ προσοχὴ μετ' ἥς ἠκροῶτο τὸ παίζόμενον τεμάχιον καὶ ἡ ἐκφρασίς τοῦ προσώπου τῆς, ἣτις εἰδείκνυν ὅτι ἠσθάνετο τὴν μουσικὴν.

— Λοιπὸν σοὶ ἀρέσκει πολὺ ἡ μουσικὴ; τὴν ἠρώτησα τελεωσάσα.

— Ὡ, καί! παραπολύ, μοι ἀπεκρίθη καταπόρφυρος ὅταν ἦλθον μετ' ἐστειλεν ἡ ὑπρέτρια ἐδῶ καὶ ἐγὼ διὰ νά μὴ παύσης, ἐσσεκόμην καὶ ἠκουον ἐπὶ πολλὴν ὥραν... ἐστέναζα χωρὶς νά τὸ θέλω καὶ σὲ ἐτρόμαξα! ἄχ! νά εἶχα καὶ ἐγὼ ἓνα piano! εἶνε τόσῳ ὠραῖον ὄργανον!...

— Ἄλλ' εἶναι εὐκόλον νά μᾶθῃς, τῇ παρετήρησα ἄφ' οὗ μάλιστα ἀγαπᾶς τόσον τὴν μουσικὴν, θά μᾶθῃς πολὺ εὐκόλως.

— Ὡ!... Ὅθι ἐμάθθην, μοι εἶπε στενάξασα, ἀλλ' ὁ πα-

τήρ μας δὲν εἶνε εἰς θέσιν νά διαβῆσῃ τόσα χρήματα διὰ piano. Ἦτο ἀληθές καὶ ὄντως ἐλυπήθη διότι χωρὶς νά το σκεφθῶ, ἠνάγκασα τὴν δυστυχῆ κόρην νά μοι τὸ εἴπῃ. Ἐσκέσθην νά τῇ προσφέρω τὸ ἰδικόν μου διὰ μίαν ἢ δύο ὥρας καθ' ἐκάστην, ἀλλὰ ἡ οἰκία των ἀπέχετο πολὺ καὶ ἦτο ἀδύνατον νά ἐρχηται. Καὶ ὅμως ἐπεθύμουν νά ἐμάθθην μουσικὴν ἄρᾳ γε δὲν ἦτο δυνατόν νά προμηθευθῆ εὐθυνώτερον μουσικὸν ὄργανον; μετ' ὁποίας εὐχαριστήσεως θά τῇ τὸ ἐπρομήθειον ἡ ἰδέα αὕτη με ἐνέπληξε χαρῆς, καί:

— Μὰ διατί νά μὴ μᾶθῃς ἄλλο τι μουσικὸν ὄργανον, τῇ εἶπον, βιολί π. χ. ἢ κιθάραν;

Μετ' ἠτένισε μετ' ἀπορίας καὶ ὡς νά προσεβλήθη ἐκ τῆς προτάσεώς μου:

— Μὰ δὲν παίζει καμμία ἀπὸ αὐτὰ τὰ ὄργανα, μοι ἀπεκρίθη ὄλαι παίζουσαν piano... καὶ μετὰ βραχεῖαν σιγήν: ὦ! εἴαν πρόκειται νά μᾶθω βιολί ἢ κιθάραν, καλλίτερον ἄς λείπῃ...

Καμμία δὲν παίζει ἀπὸ αὐτὰ τὰ ὄργανα!... ἡ φράσις τῆς ἐγένετό μοι πρόξενος μυρίων σκέψεων καὶ τὸ ὁμολογῶ, ἐλυπήθη, διότι δὲν ἠδύναμην νά τῇ εἶπω κατὰ τὴν σιγήν ἐκείνην. — Ἴδου ὅτι παίζω ἐγὼ. — Καμμία δὲν παίζει ἀπὸ αὐτὰ τὰ ὄργανα! ὥστε ἐπεθύμει καὶ αὐτὴ, ὡς καὶ τόσαι ἄλλαι νά ἐκμάθῃ τὴν μουσικὴν χάριν τοῦ ὄργανου, ἐπροτίμα, μετ' ὅλην τὴν κλίσην, ἦν ἠσθάνετο πρὸς τὴν μουσικὴν, νά τὴν ἀγοσῆ, διότι δὲν εἶχε κλειδοκύμβαλον. — Ἄλλ' ἄρᾳ γε εἶναι τόσῳ ἐξευτελιστικὰ τὰ ἄλλα μουσικὰ ὄργανα; τόσῳ ἀνάρμωστα εἰς κόρην; μὴ κατεσκευάσθησαν δι' ὠριμένην τάξιν ἀνθρώπων; Ὡ! ἀναμιφθόλωσ ὄχι! ἡ ἀρχαία Ἑλληνίς, εἰς οἰκονόμητον τάξιν καὶ ἀν ἀνῆκε, οὐδὲ ὅπως ἠσθάνετο παίζουσα τὴν λύραν ἢ τὸ ψαλτήριον, τὴν κιθάραν, τὴν βάρβιτον ἢ τὴν μάγαδιν ἄπ' ἐναντίας, κατὰ τὰς μαρτυρίας τῶν ἀρχαίων συγγραφέων καὶ τὰς ἐπὶ τῶν σωζομένων ἀγγείων εἰκόνας, αὕτη παρίσταται παίζουσα ἅπαντα σχεδὸν τὰ τότε ἐν χρήσει μουσικὰ ὄργανα, καὶ τὰ ἐπαίζον ὅλα, διότι, πάνυ ὀρθῶς σκεπτομένη, ἐζήταζε τὴν μουσικὴν καὶ οὐχὶ τὸ ὄργανον.

Ἡ μουσικὴ εἶναι τι ἀνεξάρτητον, αὐθύπαρκτον, προὔπῆρξεν τῶν ὀργάνων καὶ δι' αὐτῶν ἐτελειοποιήθη καὶ ἐκαλλωπίσθη. Διατί λοιπὸν νά προτιμῶμεν ἀπολύτως τοῦτο ἡ ἐκεῖνο τὸ ὄργανον; Ἐν Εὐρώπῃ καὶ ἰδίᾳ ἐν Γερμανίᾳ, τόσαι δεσποινίδες εἰ καὶ δύνανται νά ἀποκτήσωσι κλειδοκύμβαλον, παίζουσι τετράχορδον, μετ' ἀπαραμίλλου εὐχερείας, τέχνης καὶ χάριτος. Ἐν Ἰταλίᾳ καὶ Ἰσπανίᾳ τόσαι παίζουσι κιθάραν, μανδολίνον, ἄρπαν, ἣτις εἶναι τὸ παρά τοῖς ἀρχαίοις ψαλτήριον ἢ τριγώνιον. Καὶ ἐν Ἀθήναις δὲ καθ' ἐκάστην ἀναγράφουσι αἱ ἐφημερίδες ἀρκετὰ κόραι ἐκμανθάνουσιν ἐν τε τῷ Ὁδεῖῳ καὶ τῇ Φιλαρμονικῇ, ἄλλο μουσικὸν ὄργανον, ἅτινα παρ' ἡμῖν ταῖς ἐν Τουρκίᾳ ζώσασιν, θεωροῦνται ἐξευτελιστικὰ. Ἄλλὰ τότε διατί, ἡ προτίμησις αὕτη ἢ ἀπόλυτος εἰς τὸ κλειδοκύμβαλον; Διότι παρ' ἡμῖν ἡ μουσικὴ καλλιεργεῖται μᾶλλον χάριν τοῦ ὄργανου, πρὸς ἐπίδειξιν μᾶλλον, πολλάκις δὲ κατ' ἀνάγκην ἢ ἐξ αἰσθήματος μουσικοῦ. Τὸ κλειδοκύμβαλον θεωρεῖται ὡς ἀπαραίτητον ἐπιπλον πάσης ἀριστοκρατικῆς ἢ ἀριστοκρατικευομένης—ἐάν μοι ἐπιτρέπηται; ἡ φράσις, — οἰκίας, ἢ δὲ ἐκμάθησις αὐτοῦ ὡς τὸ συμπλήρωμα τῆς ἀνατροπῆς πάσης κόρης, ἣτις πολλάκις ἀναγκάζεται οὕτω νά ἐκμάθῃ ὄργανον, πρὸς ὃ οὐδεμίαν ἴσως αἰσθάνεται κλίσην τοῦτο ἀπαιτεῖ ὁ συρμὸς καὶ ἡ κακῶς ἐννοουμένη εὐγένεια. Τίς ἔχει τὸ

Η «Έφημερίς των Κυρίων» δέν εξέδόθη τῆ 5ῃ Ἰανουαρίου ἔνεκα τῶν ἐορτῶν.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Κατὰ τοῦ σκασίματος τῶν χειρῶν. Ἐναμίξτε 50 δρ. χολοριον πάχος (λαρδί), 50 δρ. ροδόνηρον, δύο κρίκους ὡδὴν καὶ ἐν μέγα κοχλιάριον μέλιτος. Προσθέσατε ἔλαιον βρώμης· μέχρις οὗ ἀποτελέσθητε ἀλοιφήν μαλακῆν. Δι' αὐτῆς ἀλόφουσα τὰς χεῖρας διικτηρεῖτε πάντοτε λευκάς καὶ μαλακὰς.

Κατὰ τοῦ σκασίματος τῶν χειρῶν. Ἐλάετε 8 γρ. λιθωνιθίος, 8 γρ. στύρακος, 8 γρ. λευκοῦ τῆς φαλαίης, ὀλίγην κανέλλαν, ἐν μῆλον εὐχρημον κομμένον εἰς μικρὰ τεμάχια, ὀλίγας στασίδας κοπανισμένας, 60 γρ. κηρόν κίτρινον καὶ 50 γρ. ἀνάλτον βούτυρον. Θέσατε ὅλα ὁλοῦ εἰς καθαρὸν χύτραν, ἀφήσατε νὰ βράσωσιν ἐλαφρῶς, μέχρις ἐντελοῦς διαλύσεως. Περύσατε μετὰ ταῦτα διὰ καθαροῦ μάκτρου. Ἀφήσατε νὰ κρυστῆ. Ἐπιναθήσατε ἐπὶ τῆς πυρῆς καὶ ἀναμίξτε μέλιρι συσσωματώσεως. Θέσατε τὴν ἀλοιφήν σας ἐντὸς μικρῶν δοχείων καὶ ἀλόφουσα τὰ χεῖρα, ὅπως τὰ προηλωθέντα ἀπὸ τοῦ σκασίματος ἢ τῆς θεραπεύετε.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Φιλέτον. Παρ' ἡμῶν πλὴ ὀλίγα οἰκωδίστρινα ἡζύουρον νὰ παρασκευάσῃ καλὸν φιλέτον. Ἔστι ἐν ταῖσι τοῦ γεωττικώτερον καὶ ἀριθιώτερον μέρος τοῦ κρέατος καὶ εἶναι ἀδικον νὰ μὴν τὸ ἀπολαμδάνη τις ἀρκούντος. Τὸ φιλέτον συνήθως κατασκευάζεται φητόν, ὡς ἔξῃ; Ἐλαμβάνετε ἐν φιλέτο βόειον, τὸ τρυπτε εἰς διαφόρους διαυλόντας καὶ ἐμπήγετε ἐν αὐτῷ σπινὰς καὶ λεπτάς λιωρίδας λαρδί (χολοριον πάχος). Τὸ ἀφήνετε οὕτω ἐπὶ 24 ὡρας ἐντός δοχείου, ἐν ᾧ ἔχετε ἔλαιον, πέπερι, ἅλας, θυμάρι, φύλλα δάφνης καὶ ἐν ἡ δύο κρίκονα εἰς τεμάχια. Τὴν ἐπιτόριον τὸ ἐξάγετε τῆς σάλτας αὐτῆς, τὸ θέτετε μετ' ἀρκυτόν βούτυρον ἐπὶ μετριάς πυρῆς καὶ τὸ κρηνετε νὰ κρυστῆθῇ. Δέν πρέπει νὰ ἔχη αἶμα κοπόμιον, ἀλλ' οὔτε νὰ πολυεψήθῃ. Πολλὰ ἀντὶ ἐλαίου τῆς πρώτης σάλτας μεταχειρίζονται ὄζος.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΤΕΧΝΗΤΩΝ ΑΝΘΕΩΝ

ΑΔΕΛΦ. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗ

Ἀθῆναι.—Ὄδος Ἐρμοῦ, ἀρ. 121.

Τὸ πρῶτον καὶ μόνον ἐν Ἀθῆναις κατασκευάζον παντός εἶδους Ἀνοθη ὑπερτερα κατὰ τὴν φυσικὴν ἀπομίμησιν καὶ αὐτῶν τῶν Ἰβρώπαϊκῶν. Ἀνοθη διὰ καπέλα, διὰ φορέματα νομφικὰ καὶ χοροῦ, δι' Αἰθουσὰς, Γυρλάντες καὶ Πέπλα Νομφικὰ. Στέφανα διὰ γαμου; ἐκλεκτῆς ποιότητος εἰς τιμὰς ἀπιστεύτους, σρεθὸν γάρσιμα, Στεφάνους πολυτελεῖς διὰ κηδείας εἰς τὸ ἡμισυ τῶν Ἰβρώπαϊκῶν τιμῶν.

Ἐκλεκτὴ καὶ πλουσιωτάτη συλλογὴ παιδικῶν παιχνιδῶν καὶ κομψονεγημάτων ἐπισης εἰς τιμὰς εὐτελεστάτας. Πάντα ταῦτα εἰς τὸ ἐπὶ τῆς Ὄδος Ἐρμοῦ 121 κατὰστάμα τῶν ΑΔΕΛΦΩΝ ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗ.

Κυρία Γερμανίς διδάσκουσα ἀρίστα καὶ τὴν Ἀγγλικὴν καὶ φέρουσα ἐξαίρετους συστάσεις ζητεῖ παραδόσεις. Πληροφορῆαι εἰς τὸ γραφεῖον μας.

ΠΩΣ ΔΙΕΤΕΘΗΣΑΝ

ΤΑ ὙΠΕΡ ΤΟΥ ΔΕΝΔΡΟΥ ΤΟΥ ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΠΡΟΣΕΝΕΧΘΕΝΤΑ ΧΡΗΜΑΤΑ

Ἀπεστάλησαν ἐν ὄλῳ δρ. 466.50 ὡς ἔξῃ; Ἦ Α. Μ. ἡ Βασίλισσα δρ. 200. Ὁ δήμαρχος Ἀθηναίων κ. Μ. Μελλάς δρ. 100. Ἦ κ. Καυτανζόγλου δρ. 35. Ἦ κ. Μάρκεθ δρ. 10. Ἦ κ. Σμαράγδα Νάστου δρ. 10. Ἦ κ. Μαρία Δρόσου δρ. 6. Ἦ δεσποινῆς Ζωγράφου δρ. 5. Ἀνώνυμος δρ. 4. Ὁ κ. Σακουστῆς δρ. 5. Ἀνώνυμος δρ. 5. Ἀνώνυμος δρ. 5. Ὁ κ. Καμτζίκης δρ. 1. Ὁ κ. Κατσίγγαρης δρ. 2. Ὁ κ. Πανχυρωτάκης δρ. 2. Ὁ κ. Βρετό; δρ. 2. Ἀνώνυμος δρ. 5. Ὁ κ. Σαρῆς δρ. 10. Ἀνώνυμος λεπτ. 50 καὶ ἐκ λαχείου δρ. 59.

- Διετεθήσαν δὲ πρὸς ἀγορὰν χρηστίμων εἰδῶν ὡς ἀκολούθως:
3 Ἰαν. 100 πήγ. κασιμρίου ἐκ τοῦ καταστήμα. Ἐξθουμίου πρὸς 75% δρ. 75.—
» » ὀκτώ τόπια ἀμερικ. πανὶ ἐκ τοῦ καταστ. Ἰλιάδου πρὸς δρ 10 » 80 —
» » εἰς ἀγορὰν διαφόρων ὑρασμῶτων ἐκ τοῦ καταστ. Κοτζιά » 25 —
» » » » » » Ἐθουμίου » 35.50
4 » » » » » Κοτζιά » 47 —
» » κασιμρίου » Ἐθουμίου » 27.—
» » Σπάγγον, καριδάς, ἀθροφόρον πρὸς μεταφορὰ δένδρου καὶ βίαςεως, εἰς ἀμάξια πρὸς μεταφορὰν τῶν πραγμάτων εἰς ἀμάξια κυριῶν, εἰς ἀνθρώπων ὑπηρετήσαντα καθ' ὅλας τὰς ἡμέρας πρὸς καθαρισμόν καὶ τακτοποίησιν αἰθούσης καὶ εἰς διάφορα ἔκτακτα » 31.60
» » εἰς γάρτην καὶ ἐκτύπωσιν εἰσιτηρίων » 4.—
» » εἰς ἀγορὰν χρυσολκωτῶν, διαφόρων καρπῶν, χρυσολκωτῶν καὶ λοιπῶν κοσμημάτων δένδρου » 6.—
» » εἰς ἀγορὰν γλυκυσμάτων » 13.50

Τὸ ὅλον Δο. 317.60

Πᾶσα αἰ σγατικαὶ ἀποδείξεις ἐπὶ τῶν ἄνω ποσῶν εὐρίσκονται εἰς τὸ γραφεῖον τῆς «Έφημερίδος τῶν Κυρίων».
Διὰ τῶν ὑπολειπομένων δρ. 118 καὶ 90% ἀγορασθήσονται σήμερον κασιμρία, ἅτινα θέλουσι προσνεγθῆ εἰς τὰς ἀποριτέρας ἐκ τῶν μαθητηρίων.
Σημ. Παρὰ τῶν ἀξιοτίμων ῥαχαροπλαστῶν ἀδελφῶν Ἀντωνάκη, καὶ οὐχὶ Βασιλάκη ὡς κατὰ λάθος ἐγράφη, ἀπεστάλη ὑπὲρ τοῦ δένδρου εἰς δίσκος γλυκυσμάτων.

δύτερον τῆς ὠρισμένης ὡρας, χωρὶς νὰ με εἰδοποιήσῃ καὶ ὁμοι; ἴδετε πόσον χαρωπὸς καὶ εὐθυμος εἶναι. Ἴσως ἀνακάλυψις τις νέα.
—Ὁχι, μητέρα μου. Ἐβράδυνα διὰ λόγους ὁλους προτωπικούς, οἵτινες ὁμολογουμένως με καθιστῶσι λίαν εὐτυχή. Ἐὰ σοὶ ὁμιλήσω βραδύτερον περὶ τούτου.
Τὸ δειπνον μῶλον ὅτι ἤρχιεν ὑπὸ αἰσίους οἰωνοῦς, οὐχ ἦττον διεξήγετο ἐν μονοτονίᾳ. Ὁ ἰατρός ἦτο πολὺ, πλὴν εὐτυχῆς. ὥστε νὰ δύναται νὰ σκερθῆ ἢ νὰ ὁμιλήσῃ περὶ ἄλλου ἀντικειμένου ἢ περὶ τῆς εὐτυχίας τοῦ. Ἦ μήτηρ, ἀγνωστον διατί, ἠσθάνετο τὴν καρδίαν τῆς ὀλίην συσφιγχομένην καὶ ὁ Κορδὸλ ἐφαίνετο ἀφρωσιωμένος εἰς ἰδίαις σκέψεις.
Μετὰ τὸ δειπνον καὶ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ τελευταίου τούτου ὁ ἰατρός ἀπαφάσισε νὰ ἐκμυστηρευθῆ εἰς τὴν μητέρα του τὸν ἐρωτᾶ του. Μετὰ διαταγμῶς στιγμῶν τινῶν, ἤρξατο διηγούμενος ἐν συντομίᾳ τὴν μετὰ τῆς ὀρφανῆς γνωριμίαν του, τὸν πρὸς αὐτὴν ἐρωτᾶ του καὶ τὴν ἀπόφασίν του νὰ τὴν νομφευσῆ.
Ἦ κ. Γερβαῖς; δὲν τὸν διέκοψε ποσῶς ἐν τῇ διηγῆσει του. Ἦτο μόνον πολλὸ ὠχρὰ καὶ ἐφαίνετο βυθισμένη εἰς ἰδίαις σκέψεις.
Τέλος ἐγένετο αὐτὴν βραδέως τὴν κεφαλὴν: Μετὰ δύο ἡμέρας, ἀγαπήτον μου τέκνον, εἶπε, θὰ σοὶ δώσω τὴν γνώμην μου, ἀφοῦ μοὶ τὴν ζητήσῃς. Εἰχ ἄναγκην νὰ σκερθῶ
Τὴν ἐπιτόριον ἤρξατο ζητοῦσα πληροφορίας περὶ τῆς μελλούσης νύμφης τῆς. Ὁ ἰδιοκτήτης τῆς οἰκίας, ἐν ἣ κατοίκει ἡ νεανίς διηκόλυνε μεγαλῶς τὸ ἔργον τῆς μητρός τοῦ ἰατροῦ, γνωρίζων αὐτῇ πᾶσας τὰς ἀρχαίας γνωριμίας τῆς οἰκογενείας τῆς κόρης.
Μετ' ὅλας τὰς ἐπὶ τοῦ παρελθόντος τῆς κόρης ἐρεῦνας τῆς οὐδὲν ὑποπτον ἢ ἀπᾶλλον πρὸς τὸν σεβασμόν καὶ τὴν ἀγνότητα εὐρεν ἐναντίον αὐτῆς. Οὐδέμια μωμῆ, ἔστω καὶ ἐλαφρὰ οὔτε κατὰ τοῦ χαρακτῆρός της, οὔτε κατὰ τῆς διαγωγῆς της, οὔτε εἰς τὰς περιστάσεις, αἵτινες ἐπῆνεγον τὴν καταστροφὴν τοῦ πατρὸς της. Τούναντιον πάντες ἐπῆνεγον αὐτήν, πάντες; ἐξεπράζοντο μετ' ἀγάπης καὶ ἐνθουσιασμοῦ ὑπὲρ τῆς ὀρφανῆς.
Ἐν τούτοις ἡ μητρικὴ καρδία τῆς κ. Γερβαῖς μετὰ πόνου παρεδέχετο τὴν

ἔνωσιν τῆς κόρης ταύτης μετὰ τοῦ υἱοῦ της. Βλέπουσα ὁμοι; τοῦτον ὠχρῶνonta καὶ ἐξηντηγμένον ἐκ τῆς ἐναγωνίου προσδοκίας ἔλαβε τὴν ὑστάτην ἀπόφασιν:
—Φέρε μου τὴν μηστήν σου, τέκνον μου, εἶπε. Αἱ ἀνόητοι προαισθήσεις μου θὰ διασεδασθῶσιν, εὐθὺς ὡς σε ἴδω ἀνκτώονα τὴν προτέραν εὐτυχίαν σου.
Ὁ γάμος ἐγένετο μετὰ ἓνα μῆνα. Ἦ ὀρηκτικὴ τελετὴ κατὰ τὴν ἐπιθουμίαν τῆς μηστής ἐγένετο ταπεινωτάτῃ ἀνευ πομπῆς καὶ προκλήσεων. Ἐπειδὴ ὁμοι; αἱ ἐφημερίδες εἶχον κάμει λόγον περὶ τῶν γάμων τοῦ διαπρεπούς σοφοῦ μετὰ πτωχῆς ὀρφανῆς κόρης, σύμπας ὁ ἐπισημονικός καὶ ἀριστοκρατικὸς κόσμος εἶχε συρρέσει κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου εἰς τὸν ναόν.
Ὅταν δὲ μετὰ τὴν τελετὴν τοῦ μυστηρίου ἤρξατο ἡ ἀπαρίθμισις τῶν ὀνομῶτων καὶ τίτλων τῶν τιμησάντων τὸν μέγαν ἄνδρα καὶ προσερχομένων ἵνα ὑποκλιθῶσι πρὸ ἐκείνης, ἦν ἐξέλεξεν ὡς σύντροπον τοῦ βίου του, ἡ Βασιλικὴ Ὡδρὺ ἠσθάνθη τὴν καρδίαν της; πληρουμένην ἱκανοποιητικῆς ὑπερηφανίας, ἦν ὁμοι; εἶχε τὴν δύναμιν νὰ ὑποκρύψῃ ἐπιμελῶς. Οὔτω πάντες οἱ περιέργοι ἀπῆλθον ἐκπεληγμένοι διὰ τὴν καλλονὴν της, μαγευμένοι διὰ τὴν ἀφέλειαν τῶν τρόπων της, διὰ τὴν λεπτότητα καὶ γάριν της. Καὶ αὐτὴ ἡ κ. Γερβαῖς ἀνεγνώριζεν ἥδη ὅτι αἱ προλήψεις της ἦταν ἐντελῶς ἀδύσιμοι. Ἐξήταξε καὶ ἐμελέτα ἐν τῷ προσωπῷ τῆς νύμφης της τὴν χαρὰν, ἦν αὐτὴ ἠσθάνετο διὰ τὸν ἐρωτᾶ, ὃν ἐνέπειυσεν εἰς τὸν ἰατρὸν, καὶ ὃν θερμοῦς συνεμερίζετο.
Ἔιναι δυνατόν, διενεοίτε ἡ ἀγαθὴ μήτηρ, τὸ πρόσωπον αὐτὸ νὰ ψεύδῃται, καὶ ἡ πτωχὴ αὐτῇ ὀρφανῇ νὰ καταστήσῃ ποτὲ εὐστογῆ τὸν ἄνθρωπον, ὅστις τῇ ἐδίδεν ἐνταυτῷ οικογένειαν, παρουσίαν, ὄνομα ἐνδοξον καὶ ἐντιμον, καρδίαν πλήρη περιπαθοῦς ἐρωτος, ὅστις τέλος τῆ ἐδίδεν τὴν ζωὴν του ὄλκν;
Ἐἰς τα μάλλον φιλόδοξα τῶν ὀνείρων της ἡ Βασιλικὴ Ὡδρὺ εἶχεν ἄρα ἐλπῆσαι ὅτι ἡττ ἀπελάμβανεν; Καὶ ὁμοι; δὲν παρελθον ἔξ μηνες καὶ ἡ ἀθλία ἠσθάνετο ἀνίαν ἐν τῷ νέῳ βίῳ της.
(ἀκολουθεῖ).